

Farní listy

občasník farnosti Nová Paka

Ročník 20, číslo 2 – Pout' 2024

dobrovolný příspěvek 10 Kč

Milí farníci, poutníci,

letošní pout' v klášterním kostele je spojena s 300. výročím jeho posvěcení. 300 let, vlastně víc jak 300 let přicházejí poutníci k novopacké Matce Boží (pauláni začali stavět nový, větší kostel právě proto, že přicházelo hodně poutníků). V roce 1735 byl areál kláštera a poutního kostela dotvořen stavbou růžencového schodiště.

Připomínám to proto, že každý poutník tenkrát jistě měl, tak jako dnes, v ruce růženec. Papež Pius V. v roce 1569 vyzval celou církev k horlivé modlitbě sv. růžence a dal jí podobu, jak ji známe dnes. Spojoval s ní, na základě zjevení Panny Marie sv. Dominikovi a bl. Alanovi da la Roche, obnovu duchovního života církve po velikém úpadku ve 14. a 15. století a také ochranu Evropy a vítězství nad tureckými vojsky. Vítězná námorní bitva u Lepanta nad mnohonásobnou tureckou přesilou

v roce 1571 je připisována právě horlivé modlitbě sv. růžence v té době.

Modlitba sv. růžence je opravdu silnou a mocnou modlitbou. Sama Panna Maria opakovaně vyzvala k její modlitbě. Modlitba růžence neměla nikdy v dějinách „na růžích ustláno“. Mnozí proti ní v dějinách brojili (boží nepřítel ví, proč to dělal a dělá). Její síla byla vždycky větší a ukázala se zvláště tam, kde to už nikdo nečekal. Myslím, že je opět doba, kdy je potřeba víc vzít do ruky růženec a budovat pevnější vztah s Bohem pod ochranou a na přímluvu Matky Boží Panny Marie.

Jako poutníci nezapomeňme letos vzít do ruky růžence, třebaš ten novopacký jubilejní, a s velikou důvěrou svěřujme mateřské přímluvě Panny Marie vše, co do našeho poutního kostela ve svých srdcích Pánu přinášíme.

P. Pavel

Stručně z farnosti

Stalo se:

- V pátek 7. června se v rámci Noci kostelů v klášterním kostele uskutečnil jeden z letošních koncertů vážné hudby.
- 7. července jsme v klášterním kostele slavili tzv. „třešňovou“ pout'.
- 23. července se 11 dětí a několik dospělých vydalo na první farní prázdninový výlet na Žalý.

Zveme:

- Na úterý **20. srpna** je naplánován druhý prázdninový výlet na Jizeru.
- **8. září** oslavíme v klášterním kostele tzv. „švestkovou pout'“ za účasti otce biskupa Josefa Kajneka.
- Od října začne opět výuka náboženství. **Žádáme rodiče, aby děti přihlásili online přes webové stránky farnosti nejpozději do konce srpna.**
- Výročí posvěcení kostela, tzv. posvícení, oslavíme ve Staré Pace v neděli **13. října** a v Nové Pace a Levínské Olešnici v neděli **27. října**.
- Společná modlitba za naše zemřelé na hřbitovech bude: v pátek **1. listopadu** v Levínské Olešnici, v sobotu **2. listopadu** v Nové a Staré Pace.
- Adventní rorátní mše svaté jsou plánovány ve farním kostele na soboty od 7:15 hod.
- Sv. Mikuláš navštíví naši farnost **8. prosince** po mši svaté v klášterním kostele.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

Představujeme vám...

„Krása a pompa barokních evropských klášterů, divadelní výrazy baculatých soch, imitace zlata a pozlátka třpytícího se ve slunci. To mě inspirovalo už od dětství. Kostelní bába mi doma říkali. Ale není to jen na oko.

Vstoupit do vznešeného posvátného prostoru. Do ticha, kam se lidé přicházejí modlit, to vše mě také naplňuje úžasem, dojetím a zvláštní krásou. Je to silná inspirace. Věřím v sílu myšlenky, a tím i modlitby. Putuji krajinou za báněmi kostelů, které náhle vykouknou za kopcem. Za českou barokní krajinou, ve které slunci, dešti a mrazu odolávají pískovcové monumenty soch svatých...“ říká o své tvorbě s duchovní tematikou **Kateřina Krausová**.

Kateřina Krausová, důvěrněji „Káťa“, je autorkou také čtyř obrazů, které nedávno byly požehnány a umístěny na opraveném růžencovém schodišti vedoucím k našemu klášteru Nanebevzetí Panny Marie.

Káťo, mohla by ses krátce představit našim čtenářům, odkud pocházíš, čím se zabýváš, kde bereš inspiraci pro svou širokou tvorbu, co Tě v životě nejvíc naplňuje?

Moc děkuji za krásné přivítání. Já pocházím z Nymburka, města v úplné rovině kolem řeky Labe. Je zde nádherný gotický kostel sv. Jiljí. Do Nové Paky a jejích kopečků i upřímných lidí jsem se zamilovala hned v roce 1985. To jsme se do Nové Paky přestěhovali. Mým domovem je určitě Novopacko. Tady jsem se na plný úvazek začala věnovat kreslení a malování. Ze zdejší krajiny vyzařuje

zvláštní fluidum a inspirace. Patnáct let jsem učila na Základní umělecké škole a mám zkušenost, že když ke mně přišel kreslit kdokoliv z okolí Nové Paky, měl velké výtvarné nadání. Umělců zde v historii i současnosti vyrostly desítky. Jen mých žáků, architektů, uměleckých řemeslníků, akademiků i učitelů umění, je více než padesát. Musím říci, že mě i zpětně inspiroují.

Inspirace je velice zvláštní impuls. Je to dar shůry, kterým jste obdarováni poté, co se plně věnujete umění. Zkoumáte známé obrazy, navštěvujete galerie, ořezáváte si tužky a rovnáte papíry, navštěvujete místa s duchovní

energií a těšíte se. A ono to přijde. Inspirace si z vás udělá svůj nástroj, a když ji bez výhrad poslechnete, nebudete litovat. V díle je pak něco navíc, ta jiskřička nečekaného, Božského světla, které se neopakuje.

Jaký je Tvůj vztah k Nové Pace, zvláště ke klášteru a jeho významu pro celé město?

Nová Paka je pro mě město zaslíbené. ☺ Jsem zde opravdu šťastná. Během mé dlouhé pedagogické praxe na ZUŠ a na Gymnáziu a SOŠPg jsem učila tolik dětí i dospělých, že mě zde každý zná a já znám každého. Paku mám prochozenou a mnohokrát namalovanou tak, že tady znám každou sochu i patník. Prostě domov se vším všudy. A k tomu jako třešnička na dortu, barokní koruna, monumentální a všemi obdivovaný a ctěný klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Uchvátil mě tak, že jsem ho malovala snad dvacetkrát.

Jak jsi vlastně přijala nabídku nově ztvárnit chybějící obrazy na růžencovém schodišti vedoucím k našemu klášteru? Váhala jsi, nebo

Tvá odpověď ANO byla okamžitá a bez zaváhání?

Na začátku jsem vlastně nevěděla, zda se celý projekt bude opravdu realizovat, a já tak budu mít tu úžasnou možnost se ho zúčastnit. Autorem prvotního nápadu je Mgr. Bohuslav Benč. Zatelefonoval mi a svěřil se mi se svojí vizí. Bylo to v roce 2020. Ohromila mě možnost, že by se obrazy ze života Panny Marie mohly opravdu na schodiště takřka po sto letech vrátit.

Byla jsem zrovna v Mariánských Lázních na léčení a zde jsem během měsíce vytvořila čtyři návrhové malby akrylem. Byly menší, ale v poměru k původním obrazům. Co se týká těch Mariánských Lázní, na náhody v životě nevěřím. Malby se líbily a po ukončení rozhodovacího procesu jsem byla oslovena, zda bych zvládla provést tyto malby na plechu formátu cca. 115 na 80 cm. ANO jsem řekla okamžitě. ☺ Taková příležitost se neodmítá. Tak krásná práce s klasickým námětem určená do veřejného prostoru se v životě malíře vyskytne jen párkrát v životě. Čtenáře bych nechtěla nudit technickými detaily důkladného hledání a zkoumání různých vhodných

materiálů. Nakonec jsme ve spolupráci s odborem kultury vybrali jako podklad pro obrazy zinkotitan. Ten se musel dlouho pískovat, odmašťovat a opatřit několika podmalbami. Teprve potom jsem mohla na samotný plech začít kreslit. Protože byl plech ohnutý tzv. do psaníčka, při jakémkoliv doteku pružil. Malba na stojanu byla téměř nemožná. Ale během dalších dvou let, kdy obrazy vznikaly, jsem za odborné pomoci a veškeré podpory Ing. Šárky Haklové a Bc. Kateřiny Wohankové z MÚ Nová Paka všechna technická úskalí zvládla. Tímto jim moc děkuji!

Vím, že sošku Panny Marie s Ježíškem v klášteře jsi malovala již před několika lety. Proč? Je něco, čím Tě vlastně život Marie, matky Ježíše, oslovil?

Věřím v zázračnou moc všeobjímající dobroty a laskavosti, kterou Panna Marie vždy symbolizovala. Navštívila jsem mnoho míst jak v Čechách, tak Polsku a Francii, která jsou přímo s Pannou Marií spojená. Věřím i tomu, že se na různých místech očitým svědkům zjevila, i tomu, že když ji člověk žádá o pomoc, uzdravení nebo o klid,

jeho situace se zlepší. Ženská energie je vůbec jako stvořená k tomu, aby posilovala, léčila a místo boje chránila mír. Proto mě těší, že je taková zázračná soška, která všechna tato kritéria splňuje, přímo v Nové Pace. Nesměla chybět ani v mém projektu Barokního pop-artu, kdy jsem

na igelitové barevné ubrusy namalovala obrazy deseti svatých.

Inspirovala jsem se sochami z Nové Paky. Zázračná socha Panny Marie, sv. Šebestián a sv. Jan Nepomucký z morového sloupu v Pace, sv. Florián z kašny na náměstí, sv. Anna z Karlova a podobně. Z těchto soch jsem pak vytvořila i pexeso Sochy Nové Paky, které vydalo Městské muzeum v NP. Jednotlivé dvojice pexes se staví po nalezení na sebe a teprve pak celou sochu reálně uvidíte a zapamatujete si ji. Učitelku v sobě prostě nezapřu...

Bylo potřeba nastudovat nějaké materiály, abys pochopila Mariin význam pro naše životy, a lépe se Ti tvořilo?

Ano, určitě. To, co jsem o Panně Marii věděla, by nestačilo. Každý obraz ze zobrazených témat má svá daná pravidla, počet osob, situaci, symboly a neopomenutelné reálie. Na druhou stranu při studiu obrazů světových malířů zobrazujících v historii tyto stejné náměty jsem objevila obrovskou svobodu malířů. Možnost vložit do obrazů kromě tzv. povinné výbavy i své představy, další neobvyklé symboly i vlastní pojetí celé

zobrazované situace. Z odborné literatury mi nejvíce pomohla kniha Slovník biblické ikonografie od Jana Royta, kterou mohu každému milovníku obrazů a soch vřele doporučit. S autorem jsem si dokonce psala a několik věcí s ním konzultovala. Jinak Pannu Marii jsem malovala v životě vícekrát, například i pro lodní kapli Je sers na Seině ve Francii, ale tady bylo třeba zohlednit právě děj dané situace.

Popsala bys nám pár poznatků ke každému obrazu? Co pro Tebe znamenalo ztvárnit jednotlivé etapy zachycující důležité momenty Mariina života: navštívení – zvěstování – očišťování či nanebevzetí?

Překvapilo mě, že tradičně zobrazených momentů ze života Panny Marie je daleko více. Ale tyto čtyři momenty jsou asi opravdu nejdůležitější.

Za srdce každého z nás asi vždy vezme námět Zvěstování. Možná je to z celé sady námět nejzobrazovanější. Nevinná, nic netušící dívka se dozví, že se její život bude odehrávat podle přesně stanovených pravidel, a situaci

se poddá. Já sama jsem místo v Nazaretu, kde ke Zvěstování došlo, v Izraeli navštívila. Je nad ním bazilika s obřími barevnými mozaikami, které státy světa věnovaly Nazaretu. Nádherné. Já jsem chtěla na obraze Zvěstování, kromě známé dvojice Panny Marie s archandělem Gabrielem, udělat v Mariině zahrádce nějaký prvek váhání. Vzpomněla jsem si, že v gotice byl oblíbeným zvířetem právě této zahrady bájný jednorožec. Proto je i zde. Ve všech obrazech jsem se snažila používat i květinovou symboliku, která je právě s Pannou Marií spojená. Růže jako symbol narození Krista, Orlíček, který zůstával tam, kam Marie vstoupí, a také jako symbol Ducha svatého, fialky, bledule a sněženky, lilie – symbol čistoty...

Na druhém obraze Navštívení jsem chtěla tuto šťastnou a naděje plnou událost přiblížit srdci diváka obrazu tím, že stavba, kterou na pozadí obrazu vidíte, je opravdu náš klášter. Acháty za oběma ženami také odkazují na náš kraj – naleziště polodrahokamů. Jako když se Alžběta s Marií, teta se svojí

neteří, setkaly právě na růžencovém schodišti.

Interiér našeho kláštera najdete i na třetím obraze Očišťování, kde celé oficiální události přinesení dítěte do chrámu přihlíží na pozadí vpravo i prorokyně Anna. Té jsem si tak trochu dovolila dát rysy své tváře. Malíři to tak často dělají. Ve většině případů mi i pro ostatní postavy mariánských obrazů stál někdo vědomky nebo nevědomky modelem. Chtěla jsem prostě, aby i oni byli mně blízcí a z okolí Nové Paky.

Nanebevzetí zobrazuje Pannu Marii, která zůstává i po přestálých útrapách života všeobjímající, dobrotivá, skromná a velkoryse chápající všechny strasti života nás všech. Každý malíř reflektuje svoji dobu. Proto i já jsem chtěla, aby právě tato Panna Marie působila kromě těchto vlastností, které z ní dělají středobod naší útěchy, současně. Jako žena-matka z naší doby. Na obraze jsem použila podobně jako u francouzské Marie tzv. hieratickou perspektivu. Velikosti Marie symbolicky nedosahuje žádný z andělů ani andílků.

Chceš se duchovní tématicce věnovat i nadále? Myslíš, že bude pro Tebe klášter a jeho historie inspirací pro další tvorbu, nebo máš vyhlédnutá jiná místa, která Tě přitahují?

Duchovní tematika se mými kresbami i malbami vine jako leitmotiv už od mládí. Takové obrazy málokdy prodávám, visí mi doma. Barokní andělé z kostela v Úštěku, interiér dřevěného kostela u Nového Města nad Metují, sv. Jiří krotící draka. Tady musím zmínit Poličku, kde na náměstí krotí sv. Jiří dračici... je to strašidelné. Ano, mám vyhlédnutá místa a nestíhám. 😊 V současné době maluji krajiny z okolí Nové Paky a Lázní Bělohrad pro kalendář Lázeňského mikroregionu 2025. Právě tady si vybírám malé kaple, kostelíky a českou barokní krajinu, která mě inspiruje. Bydlím na Stavu a kolem Úbislavic je úžasná kolekce soch

svatých, jejíž zpracování v nějaké formě mě už dlouho hodně láká. A vedení naší obce se historickým duchovním památkám neuvěřitelně věnuje. Vzniklo nové poutní místo U Sv. Jána, nádherně opravené jsou nově sochy sv. Mikuláše a Madony z dílny Suchardů na hřbitově v Úbislavicích.

Ale chystám ještě jedno překvapení. Na letošní Vánoce. Pátý obraz, který bych, jako kdysi donátoři, chtěla věnovat kostelu Narození Panny Marie v Úbislavicích. Uzavře se tak pomyslný kruh obrazů ze života Panny Marie v naší krajině. S obrazem je spojeno jedno velké tajemství, objevené náhodou, ale o tom pro čtenáře Vašich listů až příště.

Děkuji Vám za milé otázky a přeji krásné léto, kdy v srpnu oslavíme neuvěřitelných 300 let od založení kláštera.

Káťo, děkujeme za vyčerpávající odpovědi a přejeme Ti ve Tvé tvorbě mnoho úspěchů. Ať Tobě i nám přinášejí Tvá díla vnitřní radost a pokoj, ať se Ti daří vyjádřit ve Tvých malbách to, co sama chceš a vidíš a máš touhu sdělit dál. 😊

Linda Podzimková

Otázka na pana faráře

Proč Panna Maria má tak důležité místo v katolické víře?

Není snadné jednoduše na tuto otázku odpovědět v několika málo řádcích. V samém úvodu odpovědi bych proto napsal, že místo Panny Marie v katolické víře (ať už jde o úctu k Panně Marii, ale i o to, co katolická církev o Panně Marii učí a vyznává) postupně rostlo a utvářelo se v celých dějinách církve. Svým způsobem to byly reakce na různá bludná učení nebo ujeté formy zbožnosti ve vztahu k Panně Marii. Evangeličtí bratři a sestry ve víře s námi úctu k Panně Marii nesdílejí, protože se od dějin naší církve distancovali. Jejich věrouka ve vztahu k Panně Marii stojí jen na výročí Písma.

Základem jak učení, tak i úcty naší církve k Panně Marii je skutečnost, že se stala Matkou Boží, že porodila Ježíše Krista, Syna Božího, jak připomínají evangelia. Už na přelomu 1. a 2. století n. l. najdeme u raných církevních otců (např. sv. Justin, sv. Irenej), jak se ve svých úvahách vracejí k této skutečnosti a znovu a znovu význam a místo Panny Marie

v dějinách spásy, ve vztahu k Ježíšovu životu a učení, promýšlejí z různých stran. Už toto ukazuje jak ‚vzácné‘ místo Panna Maria měla od počátku v životě a víře církve.

Prvním momentem, kdy se církev musela víc věnovat místu Panny Marie v učení církve a úctě k ní, byla první bludná učení ve vztahu k osobě Ježíše Krista. Bludaři Nestorius, Arius a další jednou popírali Ježíšovo lidství, podruhé jeho božství, na což církev musela reagovat, protože tyto bludy se dotýkaly důsledků Ježíšova učení, ale také jeho výkupné oběti na kříži. S osobou Ježíše Krista se tak muselo řešit i místo Panny Marie v učení i úctě církve. Proto se scházejí první věroučné koncily církve, které tyto otázky řeší a definují. Koncil v Efesu r. 431 řekl, že Panna Maria, jakožto Matka Božího Syna, je Matkou Boží (Theotokos – Bohorodička). Od toho se dál v dějinách odvíjí jak víra, tak úcta k Panně Marii v životě církve, ale i další výroky církve týkající se osoby Panny Marie.

Další kapitolou, kterou dějiny přinesly, např. ve středověku, a nejen ve středověku, jsou přehnané formy zbožnosti k Panně Marii, které bylo potřeba korigovat. Církev se tak ve svých dějinách stále znovu a znovu s velikou trpělivostí vracela, a vrací i dnes, k životu Panny Marie, aby ona měla to místo ve víře a úctě církve, které jí jako Matce Boží v dějinách spásy právem náleží.

Osobní vztah k Panně Marii si každý věřící musí vytvářet sám. Písmo, věrouka a dějiny mariánské úcty v církvi vytvářejí mantinely, ve kterých je dobré se pohybovat, abychom poznali moc její mateřské přímlyvy a lásky k nám, a zároveň aby rostl a prohluboval se i náš vztah – víra v Božího Syna Ježíše Krista, k němuž nás Panna Marie s jistotou vede a svým životem na něj ukazuje.

P. Pavel Kalita

Střípky z historie III. křesťanského skautského oddílu

Vážení čtenáři našeho občasníku „Farní listy“,

v tomto poutním čísle každoročně přinášíme zprávy ze skautského tábora našich dětí či vnoučat.

Letošní skautský tábor probíhal nedaleko od Nové Paky u Horní Branné. Byla jsem tam na krátké návštěvě a bylo to opravdu krásné místo, kde jako by se dotýkalo chvílemi nebe se zemí. Tábor byl umístěn na rovné louce schované mezi lesy s nádherným výhledem na Krkonoše. Občas zde byl slyšet projíždějící vlak, ale jinak ticho, krása čisté přírody a 31 dětí se svými vedoucími pobývalo

14 dní ve stanových příbytcích a potýkali se s rozmary počasí, polní kuchyní, trochou nepohodlí, ale také prožívali radost ze společenství a upevňování kamarádství, budování vzájemného respektu a tolerance.

Jelikož je tento rok tak trochu výjimečný díky třístému výročí posvěcení kláštera, i my chceme zprávy od skautů něčím ozvláštnit. V příštím roce totiž III. křesťanský oddíl oslaví

35 let svého působení a během této doby oddílem prošlo opravdu mnoho dnes již otců a maminek současných vlčat a světlušek, skautů a skautek, roverů a rangers či vedoucích.

Počátky oddílu mají velmi hluboké kořeny již v letech totality, a dokonce ještě před ní. Nejednalo se sice přímo o skautský oddíl, ale spíše o společenství křesťanské mládeže. A do této zajímavé, krásné a nejednoduché historie nás zasvětil pamětník, zakladatel a 18 let vůdce III. křesťanského oddílu, dnes již nestor Martin Vitvar – Mohykán.

Martine, když jsme Tě oslovili, zda bys mohl sepsat nějakou historii oddílu do Farních listů, ptal ses, jak dlouhé by to mělo být, neboť vše, co se kolem oddílu dělo a děje dodnes, by bylo na vydání samostatné knihy.

Rozhodli jsme se, že po tvém odsouhlasení bychom Tvé vzpomínky zaznamenali do více čísel Farních listů.

Jak to tedy celé začalo? Kde ty vidíš úplné počátky oddílu, ty správné kořeny?

Když slyším takovýto dotaz, mám asociaci na prolog Janova evangelia

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha...“ Ale to je v podstatě úplný počátek všech věcí, a protože to všichni znají a vypočítávat celou chronologii by bylo opravdu zdlouhavé, pojďme o pár věků dál. Jistě je potřeba zmínit pár osobností, které nás předcházely, inspirovaly a do jisté míry formovaly: ať to byl J. A. Komenský, don Bosco, Baden-Powell, A. B. Svojsík, J. Foglar a mnozí další (seřazeno dle doby narození, nikoli důležitosti). Ti všichni pochopili a mně předali jednu základní myšlenku – pro budoucnost je třeba „ztrácet čas“ s dětmi a mládeží – ne tak, že jim budeme umetat cestičku, ale naopak klást do cesty překážky, které dokážou zdolat, a to vše s láskou a moudrostí. Jmenovaní však nikdy neznali mne a já nikdy nepotkal reálně je (s výjimkou Jaroslava Foglara, kterého jsem sice reálně potkal, leč dovolím si tvrdit, že toto setkání mě opravdu nikam nenasměrovalo). A tak vstupme do světa reálných lidí kolem nás.

Důležité datum pro formaci mnoha lidí je 29. leden 1922. Toho dne se ve Výprachticích do velmi chudé rodiny narodil malý Velký muž

(v dospělosti měřil asi 150 cm) a dostal jméno Josef. Rodina Kacálkových, kde otec byl válečný invalida, se mnohokrát stěhovala za živobytím, a tak není divu, že za svých studentských let – cituji dobové prameny – „Dělnický původ a rodinná chudoba ho vedla k tomu, aby přemýšlel o řešení sociálních otázek dělnické třídy a při hledání pravdy došel ke křesťanství.“ A na jiném místě o něm čteme – „Skauting ho zaujal už jako malého chlapce. Byly mu blízké ideály úcty k životu, k přírodě, k člověku, k pravdě a čestnosti, také k pocitu odpovědnosti, k samostatné práci a životu pro druhé. Rodina však byla příliš chudá, aby mohl vstoupit do oddílu, a také byl sám tělesně slabý.“ A tak si až v roce 1945 plní jeden ze svých snů a stává se skautem. Po kněžském svěcení 29. 6. 1947 se stal vedoucím diecézního skautingu a za jeho působení vzniklo na 220 křesťanských oddílů, což je za ty tři roky neuvěřitelné číslo. V této době nastoupil na své první kaplanské místo do Nové Paky, kde strávil dva velice aktivní roky. Mimo práci se skauty a ve farnosti se také angažuje v organizaci JOC (Křesťanská

dělnická mládež) a je ve spojení s kardinálem Beranem. V té době se mimo jiné seznamuje také s jedním aktivním farníkem – Václavem Vitvarem. Po nástupu komunistů k moci se velmi rychle dostal do jejich nemilosti. Jeho aktivita a charisma, filozofické přemýšlení nad podstatou věcí, organizační schopnosti a neutuchající humor bylo to, co komunisty velmi dráždilo. A tak není divu, že v roce 1950 prchá před zatčením a s pomocí Václava a dalších se skrývá až do roku 1959 u jedné rodiny v Krkonoších... S ním jsme pak byli v kontaktu celá sedmdesátá a osmdesátá léta minulého století a on nás zahrnoval různými historkami. O neutuchajícím humoru svědčí třeba i ta ze zatýkání: Dům obestoupený příslušníky SNB a STB se zbraněmi. Rány na dveře. Josef za dveřmi: „*Co se děje? Co chcete?*“ SNB: „*Ruce vzhůru! A otevřete!*“ Josef: „*To nemůžu.*“ SNB: „*Jak to? Proč?!*“ Josef: „*Protože mám ruce vzhůru...*“

Nebo situace, když jsme mu pomáhali s přípravou na hodinu náboženství a vlepovali dětem do sešitu obrázky Nejsvětější Trojice a on nás

nabádal, abychom to lepili precizně přesně doprostřed a všude stejně a ty, které se mu nelíbily, předělával. Na naše upozornění, že se jedná o pracovní sešity, nikoli kroniky, odpovídal: „*Jistě, ale já potřebuji probrat Ducha Svatého a neřešit otázky Aničky Ocáskové, proč má Lojzíček Skočdopole obrázek u pravé strany a ona u levé...*“

Tam někde asi zapadlo semínko skautingu do živné půdy hodnot výchovy našich rodičů zalévané modlitbami mého kmotra – muže hluboké modlitby, netradičních řešení, odvážné přímosti a někdy až sarkastického nadhledu – patera Josefa Jakubce.

A v průběhu růstu tvarované a, snad nebude znít příliš honosně, šlechtěné paní Ing. Marií Patrnou, známější pro nás pod prostým jménem Majka. Díky ní jsme prožili množství dětských

i mládežnických dobrodružství a získali hodně pevných přátelství, jež trvají dodnes. Majka pro nás připravovala množství aktivit a díky ní jsem se potkal s řadou důležitých věcí, ať to byly skautské výchovné metody, nebo opravdovost a každodennost skautského vůdce. Obrovská autorita (a to jsme nebyli většinou jedinci ochotní autoritám podléhat) a přitom vždy mírná, v prosazování věcí diplomatická, až jsme se někdy divili, co se dá vyjednat. A právě ona (mimo jiné) měla velký podíl na vzniku a fungování Jičínského katolického společenství mládeže, díky kterému mnozí z nás dokázali přejít od „víry dětí“ k „víře dospělých“. Ale o tom až příště.

Děkujeme a budeme se těšit na pokračování.

Linda Podzimková, Martin Vitvar

Farář na čtyřkolce

Ve čtvrtek 6. června 2024 měla nedávno otevřená malá kavárnička Saky Paky u autobusového nádraží otevřeno déle než obvykle. Důvod byl jediný. Její útulné prostředí přivítalo na besedě s posluchači dva zajímavé hosty nad jejich společnou knížkou *Farář na čtyřkolce* – Josefa Kordíka z nedaleké Železnice a novináře, hudebníka, spisovatele Boba Fliedra.

Z jejich vzájemné spolupráce vznikla knížka, která opravdu stojí za přečtení. Proč?

Josef Kordík je kněz, který se nevejde do škatulek. „*Originál, kterej si nikdy nevybral nic lehkýho,*“ jak o něm řekla Dana Němcová. Jako poutník zdolal 3 000 km dlouhou cestu do Santiaga de Compostela. Má rád Bibli a práci. Má rád suchý humor podobný Jiřímu Šlitrovi. Smrti se nebojí, o svém pohřbu má jasno a říká: „*Svět zachrání ti, kdo jsou schopni pláče.*“

Knihu tvoří obsáhlé rozhovory o jeho životě a pohledu na křesťanství a víru.

Foto Veronika Rejmanová

Rozhovory s lidmi, kteří jsou mu blízko, i jeho vlastní texty, včetně dosud nevydaných vzpomínek na dobu po podpisu Charty 77. Už samotné názvy některých kapitol napovídají mnohé: *Srandičky při výslechu; Chtěl bych vidět plakát pana biskupa; Kéž by peklo bylo prázdné; nebo třeba Mazej pryč, ty smrad'ochu.*

Josef Kordík je svéráz. Na začátku besedy prohlásil: „*Nic nebudu říkat, jen poslouchat.*“ Naštěstí pro všechny to nedodržel. Bob Friedl své moderování prokládal i hudebním doprovodem, občas od stolečků

zavoněla káva, a tak čas tohoto podvečera ve vzájemné pohodě a přátelské atmosféře plynul mnohem rychleji, než si asi příchozí přáli.

Nakonec jsme si všichni domů z tohoto setkání odnášeli nejen hezké pocity a nečekaná poznání. Mnozí navíc i zmíněnou knížku s podpisem na památku.

Závěrem děkujeme všem, bez jejichž přičinění by se tato beseda neuskutečnila, především Bohunce Korbelářové z Našeho knihkupectví.

Pekárkovi

Kniha, kterou doporučuji

Tomáš Kvapilík: MOZAIKA DUŠE

Knih o psychice a duševním zdraví vychází poslední dobou vcelku dost. Dovolte mi Vám představit jednu, která se mi dostala nedávno do ruky a jednoznačně mě oslovila.

Autorem knihy je český psycholog a psychoterapeut Tomáš Kvapilík, který se věnuje nejen soukromé praxi, ale také popularizaci psychologie prostřednictvím sociálních sítí a podcastu Chill Out. Mozaika duše je

autorův čerstvý knižní debut a již nyní získává kladné ohlasy.

Knížka je symbolicky rozdělena do deseti kapitol, v níž autor zpracovává důležitá témata. Každá kapitola začíná osobním příběhem klienta. Autor následně danou problematiku zpracovává v dané kapitole. Připojuje teoretické i praktické znalosti a zkušenosti, doplňuje o interaktivní úkoly pro

čtenáře a připojuje zajímavé odkazy na videa a jiné publikace. Každou kapitolu zakončí vlastním příběhem.

Knihy je zpracovaná jednoduše tak, aby ji pochopil kdokoli nehledě na věk nebo vzdělání. Obsahuje mnoho konkrétních rad a postřehů, které si čtenář může na sobě ihned vyzkoušet. Rozebírá témata jako stres, já a mé prožívání, deprese, mezilidské vztahy a práce s emocemi.

Čtenáři může pomoci pečovat o svou duši, lépe pochopit chování druhých nebo si jen urovnat myšlenky. Autor dává dohromady 10 pravidel pro kvalitní soužití a duševní hygienu.

Jestli chcete pečovat o svou duši nebo chcete pouze zjistit, proč někdo reaguje tak, jak reaguje, přečtěte si tuto knihu a určitě dostanete mnoho odpovědí.

Markéta Tichá

Pačáci v Japonsku

Země vycházejícího slunce neboli Japonsko – souostroví pokroku, bohaté historie a chaoticky vzrušující přítomnosti. Náš cíl cesty. Už začátkem roku jsme se rozhodli, že letošní dovolená bude speciální, že ji strávíme v Japonsku, a tohoto rozhodnutí rozhodně nelitujeme...

Proč zrovna toto souostroví, a ještě k tomu v Asii? Hanča totiž obdivuje jinakost a také už pěknou řádku let bylo tohle její velké přání. A proto jsme se rozhodli si toto přání splnit – přece jenom, když ne teď, tak potom tedy kdy?

Cesta tam nám začínala díky přípravám a plánování už nějaký ten měsíc v předstihu, a jelikož jsme nevyužili služeb žádné cestovní kanceláře, tak o to více jsme toho museli řešit... Odlétali jsme z Budapešti, letěli dlouhých 12 hodin, přestupovali jsme v Číně a pak už konečně kratším a přímým letem do Ósaky, který nám tak trošku zkomplikovalo velmi deštivé a větrné počasí – menší tajfun.

V dešti jsme chvátali na Airbnb ubytování k jedné opravdu milé paní do krásného domečku v tradičnějším

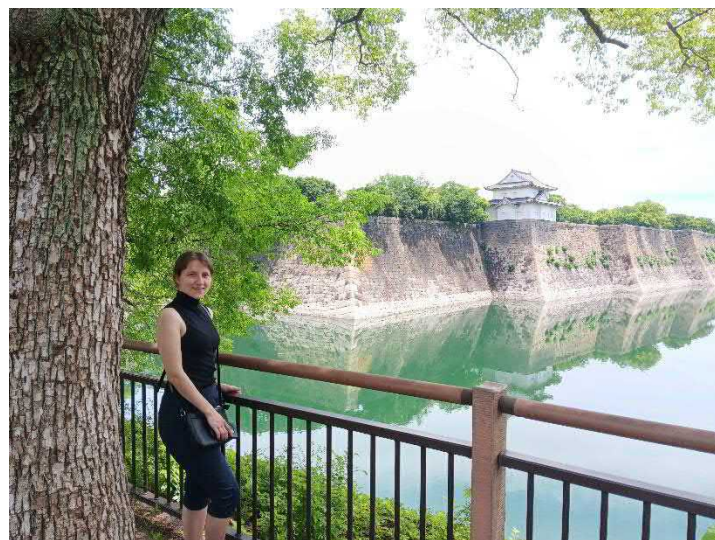
stylu umístěném na okraji Ósaky. Také jsme si půjčili kola a projeli jsme se po okolí, opravdu nás překvapilo, že tamější uličky byly opravdu úzké, ale přesto tam jezdila auta, hranatá auta, a byla schopná parkovat na opravdu zajímavých místech k tomu určených – shodli jsme se, že my bychom si na takové parkovací kousky netroufli... Zbytek ubytování bylo po hotelech.

Jídlo tam měli opravdu kvalitní, také na kvalitu mají i přísné normy, takže se není ani čemu divit. A ceny za kvalitní potraviny? K popukání, jelikož ceny byly velmi nízké, a dokonce v mnoha případech i nižší než u nás...

I v restauracích, a tam je ještě zvykem usadit zákazníky, donést jim vodu/čaj a ubrousek na otření rukou zcela gratis. Servis dělá svojí práci profesionálně a dýška nepřijímají. Ochutnali jsme ramen, tempura, sushi, polévku s udon nudlemi, kterou jsme si zasloužili přepádláním řeky. Dokonce jsme měli možnost ochutnat poprvé v životě kaviár z jikerničky lososa a to byla naprostá lahoda. Nesmím opomenout ani hovězí maso

wagyu, které se doslova rozplývalo v ústech.

Když se přesuneme k místním obyvatelům, tak to jsou velice vstřícní, ohleduplní a čistotní lidé, kteří se řadí do řad, dbají na pravidla a řád a fungují na 120 %. Obyvatelé se můžou pochlubit velmi nízkou kriminalitou a nebojí se malé děti pouštět samotné do škol. Oproti České republice jsou města velice klidná, dokonce i Tokio na největších turistických místech, kde denně projdou snad desítky milionů lidí... Ať už díky tomu, že tam jezdí mnoho elektrických aut, anebo že na sebe lidé nepořvávají a nezpůsobují scény.

Z této dovolené si odnášíme spoustu zážitků a zkušeností. V Ósace jsme navštívili největší akvárium na světě. Viděli jsme snad všechny vodní živočichy, kteří jsou pro obyčejného

člověka k vidění. Kromě akvária jsme prošli místní parky, které lákaly svojí čistotou, nádhernou architekturou a mnoha různými rostlinami. Krom toho jsme zažili i jízdu šinkansenem z Ósaky do Tokia. Tato dvě města jsou od sebe vzdálená zhruba 500 km a jízda trvala pouhých a neuvěřitelných 2,5 hodiny, a to díky rychlosti vlaku až 300 km/h. V tomto velkoměstě jsme našli mnoho nákupních uliček, které můžou být i několik kilometrů dlouhé. Jsou přelidněné a sehnat se tam dá téměř cokoliv. Jednoho dne jsme se také vydali na výlet na věž Tokyo Skytree, z níž jsme ve výšce přibližně 600 m měli na město nádherný výhled. Věděli jste třeba, že v Tokiu je také největší křižovatka s přechodem na všechny světové strany? Když se rozsvítí zelená, může najednou přejít až kolem 3000 lidí! Po Tokiu jsme opět šinkansenem odcestovali do Kjóta, které je vedle Ósaky. Kjóto je více historicky založené město (dříve také dokonce bylo hlavním městem Japonska), a tak jsme zde viděli spoustu typicky japonských bran, věží chrámů a domů. Pro nás možná největší zážitek byla návštěva bambusového lesa, který

byl také plný turistů. Hanču napadlo, že by tu mohl být i jiný bambusový les, o kterém turisti moc nevědí. Tak jsme se rozhodli ho hledat. Když jsme sešli z kopce dolů, narazili jsme na řeku. Koukali jsme, že most je poměrně daleko, a moc se nám nechtělo takovou vzdálenost jít pěšky. Pak jsme si ale všimli, že jeden pán převáží loďky s vesly na naši stranu řeky. Šli jsme se ho zeptat, kolik prevoz stojí, a k našemu údivu bylo zapůjčení loďky zdarma, pouze s příslibem, že si na protějším břehu něco dáme k snědku v tamější říční restauraci. Chvíli jsme se s loďkou jen otáčeli na místě, ale nakonec se nám podařilo loďku zkrotit a na druhý břeh jsme se dostali. Pojedli jsme polévku a grilovanou oliheň. Nakonec jsme sice jiný bambusový les nenašli, ale po zážitku s loďkou to pro nás nebylo žádné zklamání, ba naopak.

Nesmíme zapomenout na výlet do parku ve městě Nara, kde se volně pohybují jelínci, kterých je zde také velké množství. Pro tyto jelínky je možné zakoupit za drobný peníz jídlo, které si jelínci vyžádají úklonou. Hanču jeden i trochu kousl.

Téměř na konci dovolené jsme zatoužili po fotkách v tradičním japonském oblečení, tak jsme si vypůjčili kimona a výsledky můžete vidět níže.

Nazpátek jsme se vraceli snad den a půl, a když k tomu připočítáme 7hodinový rozdíl, který je v Japonsku, byla to celkem vysilující téměř 40hodinová cesta, s tím, že značnou část jsme někde čekali, ať už na letadlo, nebo na vlak.

V Japonsku se nám hodně moc líbilo. Hanička si splnila svůj sen a ráda by jela někdy znovu. Pokud se to podaří, rádi bychom navštívili více

přírody a vyšli si třeba na horu Fudži. Moc se nám líbila tamní čistota prostředí, slušnost a ohleduplnost místních lidí a po příjezdu nám to zde docela chybí. Moc nám tam chutnalo a počasí nám ve výsledku taky celkem přálo.

Rozhodně to byla dovolená, která nás posílila, protože jsme si ji zařizovali sami, obohatila nás o zkušenosti a zážitky, zkrátka je to dovolená, na kterou nikdy nezapomeneme a budeme na ni dlouhou dobu vzpomínat.

Pepa a Hana Kuželovi

Koncert k 300. výročí posvěcení klášterního kostela a při příležitosti Roku české hudby

Stabat mater 2024 – Antonín Dvořák

Když jsme na jaře loňského roku ve Voce Deo přemýšleli nad repertoárem na letošní rok, zrovna jsem se zabýval studiem Dvořákova Stabat mater. Popíchla mě tehdy paní profesorka Miriam Němcová, že Stabat mater přece v Pace také zvládneme. Více jsem se nad tím zamyslel. Jana Stehr oslovila kolegy sólisty a od ledna 2024 se naplno rozjel nácvik oratoria, které se zařadilo mezi světové jedničky tohoto žánru vedle oratorií Händelových, Haydnových či Bachových pašijí.

Do projektového sboru se zapojili přátelé z novobydžovského sboru Laurentius, kteří za námi dojíždějí na zkoušky, a další přátelé zpěváci a muzikanti z okolních měst. Těší nás, že zkoušky mohou probíhat v severním křídle kláštera, jelikož větší sbor potřebuje více prostoru. Také se dělíme do menších skupin, aby si každý hlas mohl nacvičit svůj part.

Na jaře proběhla dvě soustředění a na přelomu září a října nás čekají dvě další, kde budeme pilovat muziku a získávat kondici. Vždyť o víkendech, kdy budeme vystupovat, musíme zvládnout devadesátiminutový koncert hned několikrát.

Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem, kdo se zodpovědností zapojili a pomáhají s přípravami. Na takovémto díle se totiž pozná kromě smyslu pro krásu také smysl pro disciplínu.

A na co se můžete těšit? V rámci roku české hudby a při příležitosti oslav 300. výročí posvěcení našeho klášterního kostela zazní devadesát minut vřelé hudby, již autor vyjádřil pocity Matky Páně pod křížem.

Dvořák měl jistě porozumění pro Pannu Marii, vždyť sám v krátké době ztratil tři své děti. Podobně jako ona však byl člověkem naděje a pevné víry. Proto není Stabat mater pouhým pláčem a tragédií, která nezná východisko. Naopak během skladby zaznívají vedle částí bolestných i části plné naděje a radosti. Každá část nás oslovuje svou emočností a věrnou lidskostí. Díky tomu je i dnešnímu člověku skladba srozumitelná na první poslech.

Závěrečnou prosbu, aby až „toto tělo skoná, dostala duše v nebi rajskou slávu“, pak Dvořák pronáší s pevnou

jistotou a radostí projasněným G dur akordem. Následuje pak stvrzení tříminutovým jásavým „Amen“, které končí až v nebi.

Na slavnostním koncertu 13. října 2024 od 18 hodin budou hosty sólisté Jana Stehr – soprán, Karla Bytnarová – alt, Martin Slavík – tenor, Lukáš Hynek Krämer – bas. S nimi vystoupí sbory Laurentius a Voce Deo s orchestrem a hosty pod taktovkou Jaroslava Moravce. Srdečně vás zveme na tuto slavnostní událost.

MUDr. Jaroslav Moravec

Dovolte nám nyní připojit se k zástupům gratulantů a jménem redakce, sboru Voce Deo a celé farnosti poblahopřát novomanželům Moravcovým ke svatbě a popřát jim mnoho štěstí, lásky a Božího požehnání do jejich společného života.

Komenského 328,
Nová Paka
Telefon: 606 030 222
www.nase-knihkupectvi.cz

TOMÁŠ ETZLER S FILMEM NEBE V NOVÉ PACE

ve čtvrtek 31. října od 18 hodin v kině v Nové Pace. Po promítnutí filmu Nebe bude následovat beseda s jeho autorem Tomášem Etzlerem.

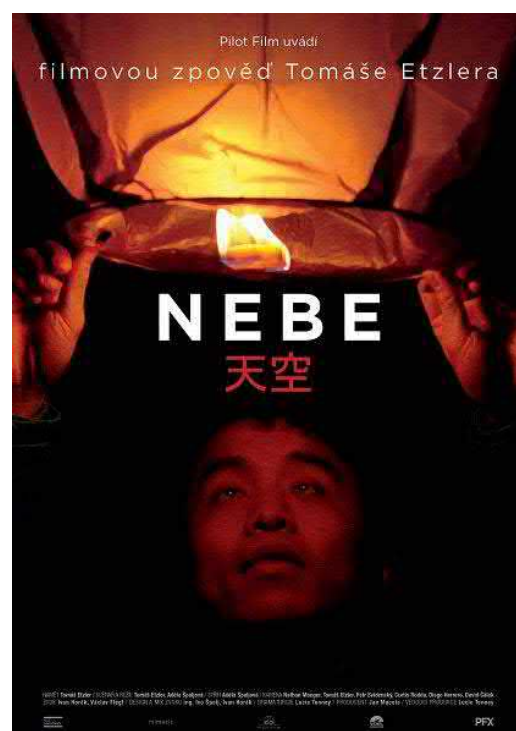
Tomáš Etzler (* 1. dubna 1963) je bývalý český novinář, který působil 7 let v Číně. Je prvním českým novinářem oceněným cenou Emmy. Vystudoval zeměpis a tělocvik na Pedagogické fakultě v Ostravě. Od roku 1987 byl dramaturgem zábavných pořadů ostravského studia Československé televize.

V roce 1991 odešel do USA. V roce 1999 mu byla nabídnuta práce se CNN. V roce 2006 dal v CNN výpověď a poté nastoupil do Pekingu, kam se přestěhoval za svojí manželkou, zpravodajkou švýcarské televize Barbarou Lüthiovou.

Od ledna 2007 byl prvním stálým zpravodajem České televize v Číně a po souhlasu švýcarské i České televize spolupracoval s manželkou na reportážích pro obě média. V roce 2010 následoval svoji manželku do Hongkongu.

Reportáže natáčel po celé Číně, v souvislosti s čínskými tématy se vydal také na Tchaj-wan, Filipíny a do Austrálie. Za dobu svého působení v Číně připravil a prezentoval skoro pět set reportáží nebo živých vstupů. Podařilo se mu dostat také do dětského domova pro postižené děti, kde sloužily řádové sestry, a právě zde vznikl film *Nebe*, který chtěli návštěvníci březnové besedy v Nové Pace vidět.

Vstupenky za 160,- Kč jsou již v předprodeji v Našem knihkupectví.

VÝROČNÍ RŮŽENEC Z NOVÉ PAKY

U příležitosti tři sta let od posvěcení klášterního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Nové Pace jsme pro vás připravili jedinečný dárek a upomínku na toto výročí. U českých výrobců jsme nechali vyrobit růženec se středovou medailkou, na které je z jedné strany Novopacká Madonka a z druhé strany je poutní kostel. Obrázek je zalitý pryskyřicí a má stříbrnou galvanizaci. Celý růženec je ketlovaný, tzn. perle o velikosti 7 mm jsou propojené kovovými očky. Růženec je uložený v průsvitné krabičce s fotografií růžencového klášterního schodiště. Je to vhodný dárek pro všechny, kteří mají Novou Paku rádi. Cena 259,- Kč.

Nabízíme kalendáře pro rok 2025:

- **Naše kostely**
 - Stolní kalendář s občanským i církevním kalendářem, kde jsou fotografie kostelů z Nové Paky a Levínské Olešnice.
- **Malá poselství Vojtěcha Kodeta**
 - Oblíbený církevní kalendář s myšlenkami karmelitánského řeholníka.
- **Evangelium na každý den 2025**
 - S podněty k rozjímání od Petra Karase.

Nabízíme všechny novinky publikované v katolickém tisku.

Děkuji všem, kteří podporujete působení prodejny v Nové Pace.

Bohunka Korbelářová

Farní listy – občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Martin Vitvar, Markéta Tichá, Lukáš Tichý.

Své příspěvky a náměty zasílejte na adresu redakceflnp@gmail.com

KLÁŠTERNÍ KOSTEL
NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
V NOVÉ PACE

300 LET

1724-2024

26. 5. | 16:00 KONCERT SBORU CANTORES CANTANT:
A. DVOŘÁK - MŠE D-DUR "LUŽANSKÁ"
29. 5. | 18:00 KONCERT ZUŠ NOVÁ PAKA
7. 6. | 19:00 NOC KOSTELŮ - KONCERT CARPE MUSICAM:
"AVE MARIA"
16. 6. | 16:00 KONCERT SPS FOERSTER:
DUCHOVNÍ HUDBA
7. 7. | 9:00 "TŘEŠŇOVÁ" POUŤ
28. 7. | 18:00 KONCERT LUDMILY PAVLOVÉ:
"NOVOPACKÁ MYSTIKA"
18. 8. | 10:00 HLAVNÍ POUŤ
8. 9. | 9:00 "ŠVESTKOVÁ" POUŤ
13. 10. | 18:00 KONCERT SBORU VOCE DEO:
A. DVOŘÁK - STABAT MATER
27. 10. | 9:00 POSVÍCENÍ
9. 12. | 17:00 PŘEDVÁNOČNÍ KONCERT SBORŮ
NOVOPACKA
26. 12. | 16:00 KONCERT VOCE DEO: "HEJ MISTŘE"

Klášterní kostel je otevřen k prohlídce
od 8. června do 15. září
vždy v sobotu a neděli 10-12 h a 13-16 h.